

Liegende evolutionaire kunst: "De wandelende walvis"

<http://wayoflife.org/database/wolfwhale.html>, 11-2-2011, 1-5-2014

Vertaling en voetnoten door M.V., Update 1-5-2014

Men zegt wel eens “een afbeelding is duizend woorden waard”, en ik twijfel er niet aan dat mensen meer door plaatjes dan door woorden beïnvloed werden om in evolutie te geloven. Van bij haar aanvang werd darwiniaanse evolutie gepopulariseerd door kunstige afbeeldingen - liegende kunst.

DE WANDELENDE WALVIS (Eng. Wolf-Whale: Wolf-Walvis)

Kunst werd decennialang gebruikt om veronderstelde evolutie af te beelden van de walvis vanuit een klein landschepsel.

Darwin beeldde zich in dat de walvis evolueerde van de beer, maar het is vandaag populairder te beweren dat de walvis evolueerde uit een uitgestorven wolfachtig schepsel.

In 1994 annonceerde een krant: “Fossiel waarvan men denkt dat het behoort tot een wandelende walvis - Het schepsel kan een missing link zijn” (*Cleveland Plain Dealer*, Jan. 16 1994). Deze wolf-walvis werd betiteld als *Ambulocetus natans* (“de walvis die kon wandelen en zwemmen”). De grootte ervan was die van een zeeleeuw. Van het schepsel werd gedacht dat het kon wandelen op land, zowel als zwemmen in het water. Uiteraard zijn er nog veel levende dieren die dat kunnen!

Kenneth Miller gebruikte dit dier als een belangrijk icoon voor evolutie in zijn anti-creationistische boek *Finding Darwin's God*. Hij beweert dat “het dier zich gemakkelijk kon voortbewegen zowel op het land als in het water”.

Als aanwijzing voorzag hij in een tekening van een compleet skelet van de *Ambulocetus* en een reconstructie van hoe het schepsel eruit zag (met gestroomlijnd lichaam, zwemvliesvoeten en een soort van dolfijnachtige kop).

Het probleem is dat het aantal gevonden beenderen klein is, zodat Miller's tekening van een compleet skelet een verzinsel is. Er zijn geen beenderen van de bekkengordel. Zoals Jonathan Sarfati opmerkt: “Zonder dit is het aanmatigend van Miller om die proclamatie te maken” (*Refuting Evolution 2*, p. 138).

Een andere kandidaat voor de zogenoemde missing link tussen het landzoogdier en de walvis is de *Rodhocetus*. Hij wordt afgebeeld in museums en leerboeken als een schepsel dat enige walvisachtige kenmerken heeft zoals een lange walvisstaart, een walvisstaart en flippers, maar met vier poten - twee korte achteraan en langere vooraan.

Terwijl hij aan het filmen was voor de videodocumentaire *Evolution: The Great Experiment*, merkte dr. Carl Werner aan de Universiteit van Michigan een discrepantie (verschil) op tussen de tekeningen van de *Rodhocetus* en de eigenlijke fossielen.

Er zijn meer bepaald geen fossielen van de fluke (walvisstaart) of de flippers (zwemvliezen), precies die dingen die gebruikt werden als bewijs dat dit schepsel een missing link is in de evolutie van de walvis.

In een interview bevestigde dr. Phil Gingerich, de wetenschapper verantwoordelijk voor de ontdekking van en reconstructie van de *Rodhocetus*, dat de tekeningen louter speculatief waren. Hij zei:

“We hebben de staart van de *Rodhocetus* niet. We weten niet zeker of er een aanwijzing is voor een fluke (walvisstaart) of niet. Dus speculeerde ik dat het een fluke kon gehad hebben”.

Gingerich erkende ook dat de flippers getekend waren zonder fossiel bewijs en dat niet meer geloofd wordt dat de *Rodhocetus* flippers had. Hij zei: “Sindsdien hebben we de voorste ledematen gevonden, de handen, en de bovenarmen van de *Rodhocetus*, en we begrijpen dat het niet het soort armen had die uitgespreid konden worden zoals de flippers van een walvis” (*Evolution: The Grand Experiment*, Vol. 1, p. 143).

Gingerichs antwoorden voor de camera sloegen in als een bom, vermits het museum zelf de tekeningen van het dier van flippers had voorzien. Hij zei:

“Sindsdien hebben we de voorste ledematen gevonden, de handen en armen van de *Rodocetus* en we begrijpen dat het niet het soort armen had die uitgespreid kunnen worden zoals de flippers van de walvis. Als je geen flippers hebt, dan denk ik niet dat je een fluke-staart kan hebben die het zwemmen van energie voorzag. Dus ik betwijfel dat de *Rodhocetus* een fluke-staart zou gehad hebben”.

Na de vertoning van dit verbazingwekkend interview met dr. Gingerich, besloot *Evolution: The Grant Experiment* als volgt:

“Vele experts beschouwen walvissen als het beste fossiele bewijs voor evolutie maar ze zijn zich niet bewust van deze discrepanties. Opponenten van evolutie beweren dat walvisevolutie niets meer is dan hoopvolle veronderstelling. Als museumtekeningen hertekend en gecorrigeerd worden wegens verscheidene discrepanties zullen opponenten argumenteren dat walvisevolutie niet bestaat”.

Het is belangrijk te noteren dat dezelfde documentaire interviews weergeeft met evolutionaire wetenschappers die de *Rodhocetus* citeren als onweerlegbaar bewijs voor de evolutie van de walvis! Bijvoorbeeld, dr. Taseer Hussain, paleontoloog en professor anatomie aan Howard University en mede-researcher aan het Smithsonian National Museum of Natural History, zei: “We hebben een complete, moderne walvis-type structuur in de *Rodhocetus*” (*Evolution: The Grand Experiment*, Vol. 1, p. 143).

Phil Gingerich, die naam maakte op het gebied van walvisevolutie, ontdekte nog een andere veronderstelde missing link. Ook deze werd gevonden in Pakistan en wordt *pakicetus* genoemd. Er werd mee gepronkt in de 2001 PBS¹ serie “Evolution”. Alhoewel slechts enkele schedelfragmenten opgegraven werden, werd er beweerd dat het schepsel “een binnenoor als dat van walvissen” had en het werd afgebeeld als zwemmend en vis rovend onder water. Bij dit magerste fossiele “bewijs” voorzag Gingerich een illustratie voor schooleraars van een *Pakicetus* die onder water zwemt als een walvis en die zich voortstuwt met vinachtige poten en met een stompe staart, zogezegd onderweg om te evolueren (Jonathan Sarfati, *Refuting Evolution 2*, p. 136). Dit alles was gebaseerd op enkele beenfragmenten!

Toen meer beenderfragmenten van de *Pakicetus* werden opgegraven, stelden walvisexperten J. Thewissen, E. Williams, L. Roe, en S. Hussain in *Nature* magazine dat het strikt om een landdier gaat. “Alle postcraniale beenderen geven aan dat *pakicetussen* landdieren waren...” (“Skeletons of Terrestrial Cataceans and the Relationship of Whales to Artiodactyls”, *Nature*, 20-9-2001, geciteerd uit Sarfati, *Refuting Evolution 2*, p. 137).

De nieuwe tekening van de *Pakicetus* toont een schepsel dat erg verschilt van dat in de uitzending van PBS. Het is een hondachtig dier met een puntige snuit en een lange staart. Het zwemt niet onder water zoals een walvis, heeft geen vinachtige poten en geen stomp staartuiteinde!

Ook de *basilosaurus* wordt gebruikt als een link in de keten van walvisevolutie. Hij werd voorgesteld in de serie op Discovery Channel *Walking with Dinosaurs* en ook in het speciale verslag van National Geographic *Evolution of the Whale* (november 2001).

Basilosaurus was een groot zeedier, zeker, maar het was een reptiel! In feite betekent de term “saurus” hagedis en wordt gebruikt voor uitgestorven dinosauriërreptielen zoals de *tyrannosaurus*.

¹ Public Broadcasting Service: Amerikaans televisienetwerk met 354 TV-stations.

Marinebioloog-instructeur Kenneth Poppe merkt op:

“Zijn wervelkolom, tanden en neusgaten lijken veel meer op zeewaardige dinosauriërs met de naam *mosasaurus* en *plesiosaurus*, en de kleine neusschelpen (lat: *concha nasalis*) in de schedel tonen aan dat het om een koudbloedig schepsel gaat. ... Paleontologen zijn onvermurwbaar dat de *basilosaurus* niet een tussenvorm was in overgang, maar een gestelde en permanente soort dat geen nauwe voorvaders of afstammelingen heeft. ... Waarom wordt het reptiel *basilosaurus* op directe wijze gebruikt voor de connectie van zoogdier-knaagdieren aan zoogdier-walvissen?” (*Reclaiming Science from Darwinism*, pp. 205, 208).

Het “bewijs” voor walvisevolutie komt neer op twee dingen, en beide zijn niets meer dan evolutionaire veronderstellingen.

Ten eerste, er is homologie, de overeenkomst tussen bepaalde schepselen die passen in het evolutionaire model van hoe walvisevolutie zou moeten gebeurd zijn. Een typische afbeelding is die in het Museum of Natural History at the University of Michigan, Ann Arbor. Aan de bovenkant is er een hondachtig schepsel en daaronder zijn drie andere schepselen die progressief in gedaante groeien naar een walvis (terwijl onderweg dramatisch verschillend van een walvis). Zelfs indien deze uitgestorven schepselen zouden geleken hebben op de evolutionaire tekeningen, iets wat hoogst twijfelachtig is, draagt dit niet bij tot enig bewijs voor walvisevolutie. Een ander voorbeeld is de walvisvertoning in het Smithsonian Museum of Natural History. Het enkelbeen van een hert en het enkelbeen van de *Rodhocetus* worden zij aan zij getoond met volgende verklaring: “Een gelijkvormig enkelbeen komt voor in dit hert en in vroege walvissen en dit geeft sterk hun voorouderlijke verwantschap aan”. Merk op dat zij veronderstellen dat de *Rodhocetus* een type is van een walvis, terwijl daar absoluut geen wetenschappelijk bewijs voor is. Zij nemen ook aan dat gelijkvormigheid in sommige structuren een bewijs van evolutie is, terwijl ook dit nooit werd aangetoond.

Het tweede bewijs is het evolutionaire benamingssysteem, waarbij sommige uitgestorven schepselen “walvissen” genoemd worden en dan aangewend worden als bewijs van walvisevolutie, maar de naamgeving werd gedaan op de enige basis van evolutionaire veronderstellingen. Dit is de reinste cirkelredenering. Dr. Duane Gish, Ph.D. in biologie van de University of California Berkeley, zegt: “Eerlijk gezegd, ik weet niet hoe zij dat schepsel een walvis kunnen noemen. Ik heb nooit een wandelende walvis gezien, en ik zag nooit een varken dat vliegt. Deze dingen bestaan niet. En het idee dat er een walvis is die wandelt, wel, we hebben zeeorganismen vandaag - zeehonden, zeeleeuwen, enzovoorts - die ook op het land kunnen manoeuvreren. Maar zij zijn daarvoor gemaakt. Zij staan nergens tussenin” (quoted in *Evolution: The Grand Experiment*, Vol. 1, p. 138).

Evolutionaire mythes terzijde, denk eens na hoe een wolf of enig gelijksoortig dier zou evolueren in 13 verschillende families en 70 verschillende soorten van walvissen.

Dr. Duane Gish noemt enkele van de enorme problemen met dit plaatje.

“Evolutionisten zijn gedwongen te geloven dat wat ook de nood mag zijn, ongeacht hoe complex en ongebruikelijk, willekeurige genetische fouten in staat zijn de structuren te produceren die vereist zijn, op een volmaakt gecoördineerde manier. ... Het vereist een enorm geloof in mirakels terwijl de materialistische filosofie hen eigenlijk verbiedt te geloven dat een harig, vierpotig zoogdier in het water kroop en gradueel over een eeuwigheid van tijd walvissen deed ontstaan, en dolfijnen, zeekoeien, zeehonden, zeeleeuwen, walrussen en andere zeezoogdieren via duizenden en duizenden willekeurige genetische fouten. Deze blinde methode van missen en lukken genereerde naar veronderstelling de vele hooggecompliceerde organen en structuren zonder dewelke deze walvissen niet konden functioneren - complexe structuren die in de aanvangsstadia totaal nutteloos en schadelijk zouden zijn. De evolutietheorie is een ongelofelijk geloof” (*The Fossils Still Say No*, pp. 206-208).

Beschouw het probleem van de duikcapaciteiten van de walvis.

“Tuimelaar dolfijnen (*Tursiops*) duiken gemakkelijk tot 3500 m diepte. De spitsnuitdolfijnen (*Ziphiidae*) kunnen 5000 m duiken. De grootste van de getande walvissen, de potvis (*Physeter macrocephalus*), met een lengte tot 20 meter duikt gemakkelijk tot 3000 m. Om op zulke diepte de enorme druk te kunnen weerstaan, beschikt de potvis over een grote kamer (het spermaceti-orgaan in het voorhoofd) dat zo'n 3000 liter wasachtig materiaal bevat. Dit orgaan helpt de potvis bij het duiken

en stijgen. Door afkoeling wordt de was hard en zwaarder dan water en de potvis zinkt zonder veel inspanning. Door verwarming smelt de was, wordt lichter en helpt de potvis weer te stijgen. [De temperatuur (van het zgn. walschot) kan de potvis controleren door middel van de doorbloeding: als veel bloedvaten in het spermaceti-orgaan open zijn stijgt de temperatuur]. Vooraleer te duiken gaat de walvis doorheen een tien minuten durende ademhalingsoefening opdat zijn spieren, bloed en longen zuurstof zouden kunnen opslaan. Zijn bloed bevat 50% meer hemoglobine dan menselijk bloed, en terwijl mensen slechts 10-20% van hun ingeademde lucht benutten voor energie, kan deze walvis 80-90% benutten. Tijdens een duik wordt slechts 9% van zijn zuurstof onttrokken uit de longen terwijl 41% uit het bloed komt en 50% uit spieren en weefsel.

“Om hen te helpen ‘zien’ op grote diepten in de duisternis, zijn getande walvissen voorzien van een sonar of echolocatiesysteem. Naar verluide geluiden onder water opvangen over afstanden van 100 km” (*The Fossils Still Say No*, p. 206).

Beschouw het probleem van de evolutie (verandering) in het bekken.

“Een van de principiële problemen van darwinisten bij walvisevolutie is het construeren van een patroon van gebeurtenissen voor de staart van de walvis, in kleine, natuurlijke, geselecteerde stappen. Het punt is dat de staart op en neer gaat, terwijl een landzoogdier deze beweegt van zijde naar zijde. Dit kan een relatief klein verschil lijken, maar anatomisch gezien is dat niet zo. Het betekent dat de voorouder van de walvis zijn bekken moest kwijtraken. ... Volgens Michael Pitman, een jonge Cambridge Universiteitsbioloog, die een studie maakte over het probleem, zou ‘elke neerwaartse beweging van zo’n staart de voortplantingsopening van het dier verpletteren tegen de achterkant van het bekken, en daardoor pijn en letsel veroorzaken’. ... Natuurlijke selectie zou tegenwerken, niet vóór, zulke verandering. Dus voor het evolueren (ontstaan) van de op en neer actie in de walvissen, moeten er simultaan willekeurige genetische veranderingen gebeuren die het bekken verkleinen terwijl de staart groter moest worden. Los van de stupide ongerijmdheden van zo’n reeks gebeurtenissen die door toeval gebeuren, heeft Pitman geconcludeerd dat er een ander anatomisch probleem is. Op een zeker punt in de veronderstelde overgangperiode, zou het heupbeen ‘te klein zijn om de achterpoten te steunen en toch te groot om de spieren toe te laten de grote staart van de walvis te bewegen’” (Francis Hitching, personal communication with Michael Pitman, *The Neck of the Giraffe*, p. 70).

Beschouw het probleem van de babywalvis.

“De baby’s van walvissen worden onder water geboren. Moesten ze gebaard worden zoals menselijke baby’s - het hoofd eerst - dan zouden ze niet overleven. Alle walvissen worden geboren met de staart eerst. Baby walvissen moeten onder water zogen. De borstklieren van de moederwalvis zijn voorzien van spieren die de melk snel in de baby zijn mond spuiten onder zo’n druk dat het een fontein zou creëren boven water van wel 2 meter. De moedermelk bevat 42% vet en 12% proteïne, vergeleken met 4,4% vet en 1% proteïne van menselijke moedermelk. Een baby van een blauwe vinvis (walvis) drinkt zo’n 100 kg melk per dag en neemt dagelijks zo’n 80 kg in gewicht toe” (*The Fossils Still Say No*, p. 207).

De mond van het walvisjong past nauwsluitend op het moederlichaam zodat het zeewater niet met de melk vermengd raakt, en de ademhalingspijp ligt verlengd boven de slokdarm zodat de melk niet in de longen kan terechtkomen (David Watson, *Myths and Miracles*, pp. 27, 28).

“Het ontwerp moest volmaakt zijn voor zowel de moeder als de babywalvis, vanaf de allereerste keer dat de babywalvis wordt geboren en het onder water zou moeten gevoed worden”.

Dit is slechts een klein gedeelte van wat vereist wordt van een wolfachtig schepsel om door te evolveren tot een walvis.

De evolutie van de walvis vanuit *elk* soort landdier is een “whale of a tale”: een draak van een sprookje.

Lees verder:

Liggende kunst: http://www.verhoevenmarc.be/liiggende_kunst.htm

Schepping versus Evolutie: <http://www.verhoevenmarc.be/schepping.htm>